

The birth of a newspaper

In the 7th issue of the newspaper «Migratory Birds» our concerns are intensifying, events flow on, and the young journalists are writing about them in the hope that they will create food for thought for every reader.

We were so happy to be woken at 6am. We were due to meet at Larissa Station at 7am and the whole team was on time. The bus was already there, waiting for us; we boarded and set off for Koropi, just outside Athens. Where were we headed? To where our articles are turned into pen and paper, naturally. To the place where our written words, photographs and sketches are one step away from being printed thousands of times over in order to end up in the hands of our readers. It was to be the moment when long-term queries would be answered and processes unknown to most people would be revealed to us.

We were both honoured and very moved by the warm welcome afforded to us by Mr Thomas Tsakalogiannis, the Director of the printing house of "Kathimerines Ekdoiseis SA" and by the guided tour that followed. We witnessed every step of our newspaper's journey from electronic form to tangible reality. First, it turns into an aluminium plate and then a proper newspaper.

The machines are firing away on all cylinders and the first sheet appears before us. We grab it in a flash and we are now holding it in our hands. This is really it. This is really our work. This is really our newspaper, the one you are holding in your hands right now.

Sincere thanks to everyone at the printer's that allowed us to «invade» them and fill the space with our questions and flash photography. It was a unique and truly memorable experience for all of us.

Read the full English edition of "Migratory Birds" online at www.ddp.gr

وجبة فطور في المطبعة

اجمل نهوض صباحي من النوم كان ذاك في تمام الساعة 6:00 صباحاً. وثابتة كل المجموعة في موعدها، في 7:00 صباحاً، في محطة لاريسا. الحافلة كانت بانتظارنا. دخلنا بسرعاً إلى داخلها وتوجهنا إلى كوروبي. إلى أين كنا ذاهبين؟ بالطبع حيث كتابتنا تحول إلى حبر وورق. هناك حيث نحن خطوة واحدة قبل أن نطبع نصوصنا، صورنا ورسوماتنا آلاف المرات قبل أن تصل إلى أيدي القارئ. كانت اللحظة حيث تساؤلات سنين كانت ستحل وأجراءات غير معروفة لعامة الناس كانت ستصبح معروفة لنا.

الاستقبال الحار من قبل السيد توماس تسكالوجيانيس، مدير مطبعة «الاصدارات اليومية»، وكما أيضاً استقبال العاملين، كما أن الجولة الإرشادية التي تبعت، كانت مشرفة وبشكل خاص مؤثرة فينا جميعاً. رأينا عدداً من الجريدة يتخذ «جسد وعظم». من شكله الإلكتروني أن يصبح زك وبعد ذلك جريدة بشكلها الطبيعي. الماكينات تعمل بسرعاً فائقة دون توقف، والنسخة الأولى تظهر أمامنا بالضبط. بحركة سريعة نخطفها ونحملها بين أيدينا. إن ذلك بالحقيقة أنه بالحقيقة عملنا. أنها بالحقيقة جريدتنا ونحملها بين أيدينا هذه اللحظة. نشكر بحرارة كل العاملين في المطبعة، الذين سمحوا لنا «ان نغزو» ونملأ المكان بالفضول والأسئلة. كانت لكل تجربة فريدة من نوعها لا ننسى.

پرنتنگ گھر میں ناشتا

صبح کی سب سے خوبصورتی صبح 6:00 بجے جاگنے میں تھی۔ پوری ٹیم پر امیڈی 07:00 بجے والی لاريسا سٹیٹن کے وقت ملاقت کو لیکر بس ہمارے لئے انتظار کر رہا تھا۔ ہم جلدی میں اندر آئے اور کوروبی کے لئے تیار ہوئے۔ ہم کبھی گئے تھے یقیناً، جہاں ہمارے تحریر سیابی اور کاغذ میں بدل گئے تھے۔ ہم جہاں ہیں اب، ہماری تحریروں کے ایک قدم سے پہلے ہماری تصاویر اور ٹراننگ بزارو ہلر چھپ جا چکی ہے تاکہ وہ پڑھنے والے تک پہنچ سکے۔ یہ وہ لمحہ تھا جہاں طویل عرصے سے کیے جانے والے سوالات کو حل کیا جاسکتا تھا اور عام عوام کے نامعلوم عمل کے بارے میں ہمیں پتہ چلتا۔

مسٹر تیساکالوجیانس ڈائریکٹر آف پبلیشنگ ہاؤس کٹیمیرینس یکووسیس اور انکے دیگر عملے کی طرف سے ہمیں اور ہمارے پورے دورے کا بھرپور استقبال کیا گیا جو ہمارے لئے بہت قابل عزت اور اعزاز کی بات ہے۔ ہم نے دیکھا کہ ہمارے لکھے گئے اشاعت اخبارات میں ایک حقیقی مضمون بن چکی ہے۔ اپنے الیکٹرانک فارم سے، رنگ اور پھر باقاعدگی سے اخبار بن جاتا ہے۔

مشینیں زیر دست کام کرتی ہیں، اور پہلی کاپی ہمارے سامنے آ گئی۔ ہم نے پوری سے اسے پکڑا اور اب یہ ہمارے ہاتھوں میں ہے۔

کیا یہ حقیقت ہے یہ واقعی ہمارا کام ہے۔ یہ واقعی ہمارا اخبار ہے اور آپ ابھی اسے اپنے ہاتھوں میں رکھیں۔ ہم پرنتنگ گھر کے پورے عملے کے بہت شکر گزار ہیں، جن نے ہمیں "رسی دی اور اس علاقے کو فیش اور سوالات کے ساتھ بہرنے کی اجازت دی ہے۔ یہ ہمارے لئے منفرد اور ناقابل فراموش تجربہ تھا۔

Με κείμενα
σε ελληνικά, αγγλικά,
αραβικά, φαρσί και ούρντου!
With texts in greek,
english, arabic, farsi
& urdu

Τα γεννητούρια μιας εφημερίδας

Στο 7ο φύλλο της εφημερίδας «Αποδημικά Πουλιά» οι προβληματισμοί εντείνονται, τα γεγονότα τρέχουν και οι νέοι αρθρογράφοι και ποιητές γράφουν γι' αυτά ελπίζοντας πως θα δώσουν τροφή για σκέψη σε κάθε αναγνώστη

Το πιο όμορφο πρωινό ξύπνημα ήταν εκείνο στις 6 το πρωί. Πιστή όλη η ομάδα στο ραντεβού, στις 7 πω στον Σταθμό Λαρίσης. Το λεωφορείο μάς περίμενε. Μπήκαμε γρήγορα μέσα και ξεκινήσαμε για το Κορωπί. Πού πηγαίναμε; Μα, φυσικά εκεί όπου τα γραπτά μας μετατρέπονται σε μελάνι και χαρτί. Εκεί όπου πλέον είμαστε ένα βήμα πριν τα κείμενα, οι φωτογραφίες και τα σχέδιά μας τυπωθούν χιλιάδες φορές για να φτάσουν στα χέρια του αναγνώστη. Ηταν η στιγμή όπου απορίες χρόνων θα λύνονταν και άγνωστες διαδικασίες για το ευρύ κοινό θα γίνονταν γνωστές σε εμάς.

Η θερμή υποδοχή του κ. Θωμά Τσακαλογιάννη, διευθυντή του τυπογραφείου «Καθημερινές Εκδόσεις Α.Ε.», αλλά και των εργαζομένων, καθώς και η ξενάγηση που ακολούθησε ήταν τιμητικές και εξαιρετικά συγκινητικές για όλους μας. Είδαμε το φύλλο μας να παίρνει σάρκα και οστά. Από την ηλεκτρονική του μορφή να γίνεται τούγκος και στη συνέχεια μια κανονική εφημερίδα.

Τα μηχανήματα δουλεύουν πυ-

ρετωδώς και το πρώτο αντίτυπο εμφανίζεται μπροστά μας. Με μια γρήγορη κίνηση το αρπάζουμε και πλέον το κρατάμε στα χέρια μας. Είναι στ' αλήθεια αυτό. Είναι στ' αλήθεια η δουλειά μας. Είναι στ' αλήθεια η εφημερίδα μας και την κρατάμε στα χέρια σας αυτήν τη στιγμή. Ευχαριστούμε θερμά όλο το επιτελείο του τυπογραφείου που μας επέτρεψε να «εισβάλλουμε» και να γεμίσουμε τον χώρο με φλας και ερωτήσεις. Ήταν για όλους μια μοναδική και αξέχαστη εμπειρία.

صبحانه در کارگاه چاپ روزنامه

قشنگ ترین بیدار شدن از خواب صبح گاهی اون بیدار شدنی بود که ساعت شش صبح از خواب بیدار شدیم، همه ی گروه با هم ساعت هفت صبح جلوی متروی لاریسیس قرار داشتیم، اتوبوس منتظرمان بود سریع سوار شدیم و به سمت کوروبی حرکت کردیم کجا میرفتیم؟ البته به آنجا که تمامی نوشته هایمان تبدیل به رنگ و کاغذ میشود. آنجا که در یک قدمی چاپ متن ها، عکس ها و طراحی ها هستیم و هزاران بار چاپ میشوند تا به دست خواننده های روز نامه هایمان برسد. لحظه ای تمامی سوال هایی که در ذهنمان بود را پاسخ گو باشد و تمامی مراحل چاپ را برای ما آشنا ساخت

پذیرایی بسیار گرم آقای توما چاکالو یانی، مدیر چاپ "روز نامه های روزانه شرکت های خصوصی" و همچنین همکاران و توضیحات کامل که در ادامه انجام شد، خیلی مرتب و خیلی پر شور شغف برای همه ی ما بود. قدم به قدم روزنامه مان را از لحظه ای که به صورت الکترونیکی بود و به صفحه ی الیمینیومی "شابلون" تبدیل میشد و از آنجا مثل روزنامه ی کامل چاپ میشد دستگامای چاپ دائم وبدون توقف کار میکنند و اولین روزنامه دقیقاً جلوی روی ما در می آید، با به حرکت خیلی سریع حمله میکنیم و روزنامه مان را به دست میگیریم. این واقعیت دارد واقعا این کار ماست، واقعا این روزنامه ماست و شما در این لحظه در دست هایمان نگاه دارید

خیلی صمیمانه سیاستگذاریم از کارگاه چاپخانه خوبتون که به ما اجازه دادید این محل را "اشغال" کنیم و این مکان را با پرسش هایمان پر کنیم و برای همه ی ما یک روز پر از تجربه و فراموش نکردنی بود

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Αποδημικά Πουλιά» δημιουργήθηκε από το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού με την υποστήριξη της UNICEF και χρηματοδότηση της Πολιτικής Προστασίας και Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η έκδοση του παρόντος φύλλου δημιουργήθηκε και με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδα, που χρηματοδοτείται από το γερμανικό υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης.

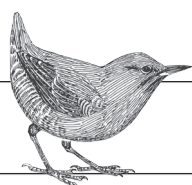
این جریده «طیور مهاجرة» است من قبل شبکه حقوق الطفل بالدعم من اليونيسيف والدعم المالي من الحماية المدنية والمساعدة الإنسانية للمفوضية الأوروبية. ان اصدار هذا العدد تم بالدعم من مؤسسة روزا لوکسمبورگ- قسم اليونان، التي تمول من وزارة التطوير الاقتصادي والتعاون المشترك الألمانية.

روزنامه "پرندگان مهاجر" از شبکه دیکتو " برای حقوق کودکان" آغاز به فعالیت کرد با حمایت یونسف و حمایت مالی کمک های انسان دوستانه هیئت مدیره اروپا. چاپ و پخش روزنامه با حمایت موسسه " روزا لوکزو بورگ - بخش یونان" فعال شد، به همراه همکاری کمک های مالی وزارت اقتصاد آلمان.

اخبار " مهاجر پرندے" شائع کیا جاتا ہے۔ بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی طرف سے، اور یورپین کمیشن کی فنڈنگ اور یو این آئی سی ایف کے تعاون سے۔ شہری تحفظ اور انسانی حقوق کی امداد موجودا ایڈیشن کی مزید حمایت روزا لکسمبرگ سٹفتنگ کی طرف سے کی ہے۔ جرمن اقتصادی تعاون کے یونان میں دفتر کی طرف سے فنڈ

The newspaper "Migratory Birds" is produced by the Network for Children's Rights, and supported by UNICEF with funding by the European Commission- Civil Protection and Humanitarian Aid Operations. The present edition is further supported by the Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, funded by the German Ministry of Economic Cooperation.

Χαστγκاری

Μردی که ۷۰ سال داشت و با دختر ۱۷ ساله ازدواج کرد

سارا حسینی

پیرمرد افغانی که در ایران زندگی میکرد. پیرمرد که دو پسر بزرگ داشت. پیرمرد که زن اش مرده بود بعد از چند سال از مرگ همسرش می گذشت. دو پسرانش کار میکردند. که تا هزینه زندگی شان را تامین کنند. دو پسرانش تلاش میکردند که پولی برای آینده شان جمع کنند. بعد از چند سال که با سختی زیادی پول جمع کرده بودند. پسر بزرگ اش تصمیم گرفت که ازدواج کند و به پدرش گفت که میخواهم ازدواج کنم. پدر هم قبول کرد به پسرش گفت من میروم به افغانستان و در آنجا دختر را برای تو خاستگاری میکنم و با خودم به ایران می اورم. او گفت تو در ایران بمان تا کارت را از دست ندهی. پسر که خیالش راحت بود که پدایش می رود به افغانستان و با سختی های زیادی که وجود داشت زن آینده اش را با خودش به ایران می آورد. بعد از چند روز پیرمرد رفت افغانستان برای خاستگاری پسر مرد با پدر دختر حرف میزد که یک دفعه چشم پیرمرد به دختر افتاد. و پیرمرد از دختر خوشش آمد و عاشق دختر شد پسر مرد دل را زد به دریا و همون جا پیرمرد دختر را برای خودش خاستگاری کرد.

پیرمرد پولی بیشتری به پدر دختر داد پدر دختر هم قبول کرد بدون آنکه از دخترش بپرسد که میخواهی با پیرمرد ازدواج کنی یا نه. دختر را مجبور کرد که با پیرمرد ازدواج کند. بعد از ازدواج پیرمرد با دختر برگشت به ایران با سختی های زیادی. وقتی به ایران رسیدند همه فکر کردند که برای پسرانش خاستگاری کرده است. وقتی پسرانش فهمید که زن آینده اش با پدراش ازدواج کرده است خیلی ناراحت شد. و اصلا باورش نمیشد که پدرش با زن آینده اش ازدواج کرد است.

اتفاق خیلی بدی برای پسر بود. پیرمرد که با زن اش توهم نداشت چون مرد پیر و بداخلاق بود ولی بر عکس زن اش جوان و زیبا بود. پیرمرد که نمیتوانست شرایطی که برای خودش ایجاد کرده بود را تحمل کند زن اش را خیلی کتک میزد و با زن جوان اش بد رفتاری میکرد.

پیرمرد مجبور میکرد زن اش را که لباس های خیلی بزرگ و گشاد و بلند بپوشد. و اصلا پیرمرد نمی گذاشت زن اش به خودش برسد و آرایش کند. هیچ کس احساس دختر و پسر را درک نمی کرد که چقدر آسیب دیدند. دختر بیچاره خیلی اذیت شد بود.

پیرمرد که نمی گذاشت زن اش به بیرون از خانه برود. بعد از چند سال دختر باردار شد و مصیبت زن بیشتر شد بود. باردار شدن زن مشکلات را بیشتر میکرد. زن بچه اش که به دنیا آمد و بچه زن دختر بود. وقتی دخترش ۵ سالش شد. دیگر زن نمی توانست با پیرمرد کنار بیاید چون که پیرمرد رفتار نادرستی با زن اش داشت شک های که به پسرش داشت. پیرمرد فکر میکرد که پسرش و زن اش هم دیگر را دوست دارند زن دیگر نمی توانست این زندگی را تحمل کند.

زن تصمیم گرفت که از پیرمرد جدا بشود. با سختی های زیادی توانست از پیرمرد جدا بشود. وقتی از پیرمرد جدا شد. پسر مرد بچه اش را از زن گرفت و دیگر اجازه نداد که زن دخترش را ببیند. زن بیچاره که دیگر نمی توانست دخترش را ببیند.

زن با سختی زیادی برای خود اش کار پیدا کرد تا هزینه زندگی اش را تامین کند. پسر بزرگ پیرمرد بعد از ۲ سال ازدواج کرد با یک دختر دیگر.

و دختر زن بزرگ شد. بدون این که مهر مادرش را احساس کند. و هیچ وقت دختر نتوانست کنارش مادرش باشد. بخاطر اشتباه پیرمرد زندگی چند نفر خراب شد.

هر وقت فکر کردید که آخر خط زندگی رسیدید از اول شروع کنید بدون اشتباه.

Προξενιό: εβδομνητάχρονος που παντρεύτηκε δεκαεπτάχρονη

Ενας πατέρας πήγε να ζητήσει το χέρι μιας κοπέλας για τον γιο του και τελικά παντρεύτηκε την υποψήφια νύφη του

Της ΣΑΡΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ

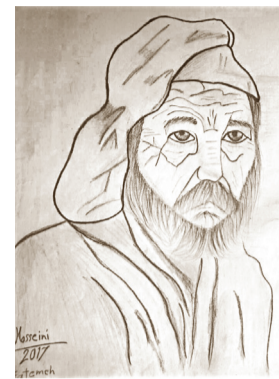
Η ιστορία ξεκινάει όταν ένας χήρος Αφγανός 70 χρόνων ζούσε στο Ιράν και είχε δύο γιους, οι οποίοι εργαζόνταν και τον φρόντιζαν.

Οι δύο νέοι εργάστηκαν πολύ σκληρά για χρόνια, ώστε να μαζέψουν κάποια χρήματα και να τακτοποιήσουν τις ζωές τους. Ο μεγαλύτερος ζήτησε από τον πατέρα του να του βρει σύζυγο. Ο πατέρας δέχτηκε και πρότεινε στον γιο του να αναλάβει ο ίδιος εξ ολοκλήρου το ζήτημα, ενώ είπε επίσης στον γιο του να παραμείνει στο Ιράν και στη δουλειά του. Πήγε, λοιπόν, στο Αφγανιστάν προκειμένου να αναζητήσει νύφη για τον γιο του. Ο δε γιος έμεινε ήσυχος ότι ο πατέρας θα μετέβαινε στο Αφγανιστάν και θα του έβρισκε την κατάλληλη νύφη.

Ο πατέρας μετά την άφιξή του στο Αφγανιστάν έψαξε και τελικά βρήκε την κατάλληλη νύφη. Αντί όμως να τη ζητήσει για τον γιο του, τη ζήτησε για τον εαυτό του προσφέροντας μεγαλύτερη προίκα (στο Αφγανιστάν ένας άντρας, πριν παντρευτεί, πρέπει να δώσει κάποιο χρηματικό ποσό -προίκα- στον πατέρα της κοπέλας).

Ο πατέρας της νύφης δε, χωρίς καν να ρωτήσει την κόρη του αν επιθυμεί ή όχι να παντρευτεί τον εβδομνητάχρονο, συνηγόρησε να την παντρευτεί ο... πεθερός.

Η κοπέλα υποχρεώθηκε να παντρευτεί τον γέρο, με τον οποίο και μετακόμισαν στο Ιράν, όπου όλοι πίστευαν και νόμιζαν πως έφερε τη νύφη για τον γιο του. Ωστόσο,

Έργο της Φατεμέ Χοσσαϊνί

Όταν αισθανθείτε πως έχετε φτάσει στο «τέλος της γραμμής», ξεκινήστε πάλι από την αρχή

Το πρόσωπο ενός δικτάτορα μέσα από τα μάτια ενός παιδιού

Δικτάτορες έρχονται και φεύγουν

Δικτατορ ها میان و میرن

سعید قاسمی

Βگذار δικτατοرها و خودکامگان
بیایند و بروند
هزاران هزاران دیگر مثل اینها
اینها میانند آتش و جنگ به پا
میکند و میروند
میشکند قلم ها را
میسوزانند شعرها و نقاشی ها را
به پای دار و زندان میبرند شاعران
را
تیر باران میکنند لورکا ها را
میشکند و خفه میکنند سازها را
اما ما باید، باید

بنویسیم و بخونیم از عشق با عشق
از برابری، از آزادی و عدالت
از صلح و دنیایی بدون جنگ
دنیایی بدون موشک و بمب
بدون زندان و زندانی
βگذار بیایند بسوزانند، بشکند
آتش و جنگ به پا کنند
اما ما فریاد میزنیم میخوانیم و
مینویسیم
عشق را، آزادی و عدالت را تا
همیشه
صلح و برابری را به تکرار و به
تکرار
تا به آخرین درخت سبز روی
زمین
به این امید که روزی بیاید که ساز
و قلم
بگیره جای اسلحه را در دستامان
اسباب بازی بچه ها نباشه جز ساز
سرگرمی شان نباشه چیزی جز
هنر و دوست داشتن
این رویای ماست برای دنیا و
فردای پیش رویش

این شعر سعید با نام "بدون مرز"
در مجله روزنامه مدرسه
دبیرستان فرهنگی یونانی به انتشار
رسیده است
شاعر جدید روزنامه ما از شاعر
بزرگ ایرانی یغما گلرویی در این
شعر الهام گرفته است

σο, όταν ο ίδιος ο γιος του διαπίστωσε πως ο πατέρας του παντρεύτηκε την υποψήφια σύζυγό του, τότε η θλίψη και η στεναχώρια του ξεπέρασαν κάθε όριο. Ο δε γέρος «γαμπρός» ξεσπούσε σε βιαιοπραγίες και κακιές εναντίον της κοπέλας.

Ο γέρος της απαγόρευε να βάφεται, να τνύνεται ως νεαρή και να περιποιείται τον εαυτό της.

Μάλλον ουδείς αντιλαμβάνονταν τα συναισθήματα των δύο νέων (της κοπέλας και του υποψήφιου γαμπρού). Η νεαρή υπέφερε πολύ.

Η κοπέλα, της οποίας είχε απαγορευτεί ακόμη και η συνθησιμένη έξοδος από το σπίτι, μετά από λίγο καιρό έμεινε έγκυος, με αποτέλεσμα να πολλαπλασιαστούν οι δυσκολίες της. Τελικά γέννησε ένα κοριτσάκι.

Μετά την πάροδο πέντε ετών και με τις υποψίες του γέρου για τυχόν επαφές της συζύγου του και του γιου του, οι συνθήκες έγιναν πλέον ανυπόφορες για τη νεαρή, η οποία ζήτησε και πήρε διαζύγιο από τον γέρο, χωρίς όμως να καταφέρει να πάρει και την επιμέλεια του παιδιού.

Παρά τη θλίψη και τη στεναχώρια της, επιχείρησε να εργαστεί ώστε να εξασφαλίσει τα προς το ζην, ενώ μετά την πάροδο δύο ετών, ο γιος του γέρου τελικά παντρεύτηκε κάποια άλλη.

Τελικά, το κοριτσάκι μεγάλωσε χωρίς την τρυφερή αγκαλιά της μάνας και εξαιτίας των λαθών, κυρίως του γέρου πατέρα της, πολλές ζωές καταστράφηκαν.

Όταν αισθανθείτε πως έχετε φτάσει στο «τέλος της γραμμής», ξεκινήστε πάλι από την αρχή.

Του ΣΑΪΝΤ ΓΑΣΕΜΙ

Ασε τους δικτάτορες και τους εγωιστές και κιλιάδες σαν αυτούς Αυτοί έρχονται τα καίνε όλα και φεύγουν

Αυτοί σπάνε τις πένες
Καίνε τους ποιητές και τα έργα τους
τους κρεμάνε και τους φυλακίζουν
Πυροβολούν τον Δόρκα
Σπάνε τα όργανα της μουσικής
Εμείς όμως πρέπει, πρέπει να γράφουμε και να τραγουδάμε
Την αγάπη, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη
Και την ισότητα

Ο κόσμος της ειρήνης χωρίς βόμβες
Βλήματα και φυλακές
Οι δικτάτορες δείχνουν στον κόσμο
ότι στο μέλλον δεν υπάρχουν παιδιά, ούτε
γονείς
Μάταια οι γονείς θα περιμένουν την επιστροφή

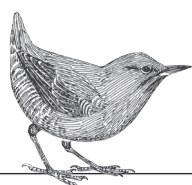
του παιδιού από τα πεδία των μαχών
Δίνω όρκο σε όλους τους μαζικούς τάφους των σκοτωμένων
Δίνω όρκο στις στάχτες που απέμειναν από τα ολοκαυτώματα
Στις γυναίκες που συγκρούστηκαν πάνω στην αδικία
Στα κουρασμένα χέρια εργατών
Στους τρωμένους πατεράδες που ντρέπονται

Να πούνε όχι στα παιδιά που ζητάνε να απολαύσουν
Εναν φίλο, ένα παιδικό παιχνίδι
Τα παιδιά στερούνται, δουλεύουν, ζητιανεύουν
Δίνω όρκο σε όλες τις καμένες βιβλιοθήκες
Σε όλα τα κελιά της αδικίας
Ορκίζομαι στην ανθρωπότητα, στη βία της ανθρωπότητας
Και των ανθρώπων

Μέχρι το τελευταίο δέντρο στη γη
Αγάπη, δικαιοσύνη, ελευθερία, ισότητα
Ίσως μια μέρα οι στίχοι και η μουσική
Θα αντικαταστήσουν τα απλά
Όλα τα παιδιά να παίζουν μόνο με παιχνίδια
Αυτή είναι μια μέρα ελπίδας
Είναι η ελπίδα του αυριανού κόσμου

.....
Το ποίημα του Σαϊντ έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό-εφημερίδα του Ζου ΓΕΛ Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Ελληνικού, με τίτλο «Χωρίς Σύνορα».

Ο νέος ποιητής της εφημερίδας μας έχει εμπνεστεί από τον μεγάλο Ιρανό ποιητή Yaghma Golrouee

Εναρξη μιας νέας ζωής

Οι εγκαταστάσεις στη Δομή Φιλοξενίας Προσφύγων στο Εοσεν της Γερμανίας

Του ΣΑΜΙΟΥΛΑΧ ΦΑΖΑΪΛΙ

Η εγκατάσταση σε μια χώρα με ασφάλεια και πρόοδο αποτελεί πλέον ευχή πολλών στη σύγχρονη εποχή, όπου αρκετοί ζουν σε συνθήκες ανασφάλειας και πολλών δυσκολιών.

Η Γερμανία, με το άνοιγμα των συνόρων το 2015, μετέτρεψε, εν μέρει, αυτήν την ευχή σε μια πραγματικότητα και κατάφερε να αποτελέσει σχεδόν τη μοναδική λύση για όσους ανθρώπους έχουν υποστεί τις συνέπειες δυσχερειών όπως ο πόλεμος και η πείνα.

Οι άνθρωποι, όταν ακούν και διαβάζουν αυτά τα νέα, ενθουσιάζονται και ευελπιστούν πως θα ξεπεράσουν τις δυσκολίες τους, ριψοκινδυνεύουν, αλλά προσπαθούν να βγουν από τη μιζέρια και να βρεθούν σε μια προοδευτική χώρα.

Οι άνθρωποι, προκειμένου να φτάσουν σε μια τέτοια χώρα, πληρώνουν μερικές φορές πολύ ακριβό τίμημα. Τίμημα το οποίο μπορεί να αποτελεί και την απώλεια κάποιου μέλους της οικογένειάς τους. Αξίζει όμως αυτή η θυσία για να φτάσει κανείς στη χώρα των ονείρων του;

Όσοι έχασαν δικούς τους ανθρώπους γι' αυτόν τον σκοπό φαίνεται δεν είχαν άλλες επιλογές παρά να ξεκινήσουν τον δρόμο μιας νέας ζωής, σε μια νέα χώρα, με τα εναπομείναντα μέλη της οικογένειάς τους.

Το γερμανικό κράτος έχει καταβάλει ξεκάθαρες και πολύ θετικές προσπάθειες για συμπαράσταση στους πληγέντες από πολέμους και άλλα δεινά. Εκπαιδεύει τα παιδιά ώστε να γνωρίσουν τη νέα γλώσσα και τον πολιτισμό και τους δίνει την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Όλα αυτά δίνουν τη δυνατότητα να ελπίζει κανείς ότι με το πέρασμα των χρόνων θα παραμερήσει τα αρνητικά και θα κοιτά το λαμπρό μέλλον, χωρίς άγχη και με πολλή χαρά, για να συμβάλει στην πρόοδο της νέας χώρας στην οποία ζει.

Η ζωή συνεχίζεται. Εμείς επιλέγουμε αν θα ακολουθήσουμε το καλό ή το κακό.

*Σε αυτό το κείμενο χρησιμοποιήσαμε πολύ τη λέξη «άνθρωπος», ώστε οι άνθρωποι να αντιληφθούν ότι όσα προκαλούν οι πόλεμοι και η φτώχεια επηρεάζουν άλλους ανθρώπους ακριβώς σαν αυτούς. Να μην τους προσβάλλουν και όταν τους αποκαλούν «μετανάστες» να μην τους υποτιμούν. Να γνωρίζουν ότι όλοι έχουν τη δική τους γλώσσα, κουλτούρα, πολιτισμό και θρησκεία. Εν κατακλείδι και εκείνοι έχουν δικαίωμα στη ζωή.

Σηροε زنده گی جدید
رسیدن به یک کشور امن و پیشرفته آرزوی خیلی از انسان های امروز شده که در مشکلات غیر منتظره قرار گرفته اند
سمیع اله فضاییلی

آلمان با باز کردن مرز های کشورش در سال دوهزار و پانزده تا اندازه ای این آرزو را به واقعیت تبدیل کرده و توانسته تنها راه حلی باشد برای انسان های که در مشکلات همچون جنگ زده گی و فقر قرار داشتند انسان ها با شنیدن این حرف امید های برای زنده گی کردن پیدا کرد و برای رسیدن به این آرزو باید مشکلات زیادی را متحمل می شد اما انسان ها با قبول کردن این مشکلات و به خطر انداختن زنده گی شان به سوی یک کشور امن و پیشرفته که تنها امید شان برای زنده گی بود حرکت کردند

انسان ها برای رسیدن به یک کشور امن و پیشرفته بهایی را باید می پرداخت که خیلی انسان ها با از دست دادن اعضای خانواده این بهایی گران را پرداخت اما آیا این کشور امن و پیشرفته ارزش از دست دادن عضو یک خانواده را داشت؟

انسان های که عضو خانواده خود را در این راه از دست دادند چاره ای نداشتن جز اینکه شروع دوباره زندگی و با تحمل مشکلات و سپری نمودن از راه های خطرناک که باعث مرگ انسان میشد توانست خود را به کشوری که احساس امنیت بکند برسد و با خانواده های خود زنده گی تازه ای رو شروع کند

دولت آلمان با فراهم کردن احتیاجات و نیازمندی انسان های جنگیده و فقر دیده گام اول برای شروع دوباره زنده گی برای آنها برداشت و فرستادن کودکان برای تحصیل کردن و یاد گرفتن زبان و فرهنگ راه های دیگری برای امیدوار شده به زنده گی آنها بود

میتوان امیدوار بود که با گذشتن سال ها بتواند خاطرات تلخی را که داشت فراموش کند و به آینده روشن و زنده گی تازه ای شان فکر کند و دستاورد های تازه بدست بیاورد و در عرصه پیشرفت کشوری جدیدش کمک کند

زنده گی ادامه دارد این ما هستیم که انتخاب میکنیم که خوب و یا بد بگذرد .

پی نوشت:
در این متن کلمه انسان را بیشتر مورد استفاده قرار دادم تا بدانند انسان های که علیه انسان های جنگیده و فقر دیده کار می کنند و به آنها توهین میکند و لقب مهاجر را می دهد باید بدانند که آنها نیز مانند شما انسان است اما با یک زبان دیگر ، با یک فرهنگ دیگر ، با یک دین دیگر و در آخر اینکه آنها نیز حق زندگی دارد.

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

احتشام خان

اومان، دل میں آبی ہے ایک بات اگر اجازت ہو تو عرض کرو۔

او مان، دل کو جو سکون ملتا اسکی وجہ صرف تم

ہی ہو۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

او مان، تجھ سے پیارا اس جہاں میں کوئی نہیں۔

اومان، یہ کس زمانے میں آگئے ہے ہم، ترس گئے ہیں تیری ایک صورت کی جھلک کیلئے۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

اومان، سوچتا ہوں توڑدوں اس قیدخانوں کے دروازے اور بھاگ کر تیری قدموں میں سر رکھ دوں۔

اومان، لیکن تیرا ایک حکم ہے ایک اچھا انسان بن کر آنا ہے بس ہم بھی آپکی اس حکم پر جان قربان کرنے چلے۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

اومان، میں روتا ہوں ہمیشہ لیکن کوئی ہے ہی نہیں یہاں جو مجھے اپنے سینے سے لگائے اور حوصلہ دیں۔

اومان، سب کے ہوتے ہیں ایک محبوب لیکن میرا تیرے سوا کوئی محبوب ہی نہیں۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

اومان، یہ زمانہ کتنی ظالم ہے ایک والد کو اپنی ماں سے الگ کرنے چلے۔

اومان، کتنے بندھن ہیں یہ لوگ جن کے پاس ماں جیسی جنت نہیں ہوتی سوچتا ہوں وہ کہاں تلاش کرتے ہیں۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

اومان،میرا تیرے بنا دل نہیں لگتا می ری ہر ایک سانس میں بس تم ہی ہو اور میری ہر ایک سانس تم ہی ہو

میں تیرے بنا ایک پل بھی اس جہاں میں رہنا نہیں چاہوں گا۔

اومان، تیرے بنا زندگی بھی کیا یہ زندگی ہیں، ہر گز نہیں سوانے ہے نام زندگی کے۔

(اومان،کب تک یاد کرو میں تجھ کو)

اومان، وہ کون سے دن تھے جب تیری آغوش میں کھیلتا کوٹا اور سوچایا کرتا تھا میں نے تو اُسے

ہی اپنی دنیا مان لیا تھا ہر اس ظالم زمانے نے مجھ سے وہ دنیا بھی چین لی۔

اومان، آپ سچ کہتے ہو اس زمانے والوں کو دوسرے انسان کی خوشی نہیں دیکھی جاتی کہ مجھ سے میری

جنت چینیے پر تھلے ہوتے ہیں۔

(دعا)

اومان،تجھ کو خدا ہمیشہ سلامت اور

صحتمند رکھے۔ آمین۔۔۔۔۔

Υμνος στη Μητέρα

Του ΙΧΤΙΣΑΜ ΧΑΝ

MAMA, πόσο καιρό σε θυμάμαι.

Μαμά, έχω κάτι στην καρδιά μου, αν μου επιτρέπεται να το εκφράσω.

Ο λόγος που νιώθω έτσι είσαι εσύ.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Ακόμα είμαι ο αγαπημένος σου, εδώ που είμαι.

Μαμά, εδώ που φτάσαμε, στερούμαι τη ματιά σου.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Μαμά, θα σπάσω τις πόρτες αυτής της φυλακής και θα ξεφύγω, για να ακουμπήσω το κεφάλι μου στα πόδια σου.

Μαμά, μία από τις συμβουλές σου ήταν να γίνω καλός άνθρωπος, ακόμη κι αν χρειαστεί να θυσιάσω τη ζωή μου γι' αυτό.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Μαμά, κλαίω συνέχεια, αλλά δεν έχω κανέναν εδώ για να με ενθαρρύνει και να με κάνει να χαρώ.

Μαμά, ο καθένας έχει αυτούς που αγαπά, εγώ όμως δεν έχω κανέναν εκτός από σένα.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Μαμά, πόσο σκληρή είναι η κάθε φορά που ένα παιδί χωρίζεται από τη μητέρα του.

Μαμά, πόσο άτυχο είναι εκείνοι οι άνθρωποι που δεν έχουν τον παράδεισο της μάνας. Αναρωτιέμαι πού θα μπορούσαν να τον αναζητήσουν.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Μαμά, είμαι θλιμμένος χωρίς εσένα.

Είσαι η ζωή μου, είσαι μέσα σε κάθε μου αναπνοή.

Δε θέλω να ζήσω χωρίς εσένα ούτε στιγμή.

Μαμά, η ζωή είναι ένα τίποτα χωρίς εσένα, μόνο στο όνομα είναι ζωή.

Μαμά, πόσο μου λείπεις!

Μαμά, πόσο ωραίες ήταν οι μέρες που συνήθιζα να παίζω και να κοιμάμαι στην αγκαλιά σου. Είχα αποδεχτεί ότι ήταν ο κόσμος μου. Η σκληρή ζωή μου πήρε ακόμη και τον δικό μου παράδεισο.

Μαμά, έλεγες την αλήθεια για τους ανθρώπους αυτού του κόσμου, που ζηλεύουν τη χαρά των άλλων ανθρώπων και τώρα θέλουν να μου πάρουν τον δικό μου παράδεισο.

Προσεύχομαι, Μαμά.

Ο Θεός να σε ευλογεί και να είσαι πάντα υγιής.

Δείτε στο **www.ddp.gr** πως μπορείτε να συμμετέχετε
Join us through our website
www.ddp.gr

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ»

هوية الجريدة «طيور مهاجرة»

مجموعة التحرير الاولى:
ارستيا پروتونوتاريو
مدينة حسيني
مدينة ظفري

مجموعة التحرير:
زارا الاسماعيل
اهتشم خان
مدينة ظفري
مهدية حسيني
ميرنا اصلان
نازلة غفوري
نجف شبير
پراستو حسيني
سید ياسيني
سمیع الله فاطیلي
ساره حسینی
فاطمة حسینی

ترجمة وتدقيق النصوص الانجليزية:
کالیویی کاروسی

ترجمة النصوص من اللغات الفارسية، العربية اليونانية:
DeskNET

التدقيق الأخير في الفارسية:
سام نورزاد

التدقيق الأخير في العربية:
زخرياس يوانو

مسؤولي مادة التصوير:
پراستو حسینی ،نجف شبير

مسؤولي مواد التصميم:
زهرة حبيبي ، ميرنا اصلان، نجمية حسینی، سارة حسینی

شعار:
میخالیس پایادو پوولوس ،
ذیمیتریس غازیس .

شناسنامه ی روزنامه پرندگان مهاجر

سرپرست های نویسندگان:
آریسته آ پروتو نوتاریو
مهدیه حسینی
مدینا ظفری

گروه نویسندگان:
زارا ال اسماعیل
احتشام خان
مدینه ظفري
مهدیه حسینی
میرنا اصلان
نازیلا غفوری
نجف صابر
پروستو باسیمی
سید قاسمی
سمیعه فیضلی
ساره حسینی
فاطمه حسینی

انگریزی میں نصوص کا ترجمہ اور ترمیم:
کلونیی کاروسی

ترجمہ و ویرایش متن ها به زبان های فارسی و عربی و اردو به یونانی و برعکس:
دسک نت

ویرایش به زبان فارسی:
سام نورزاد

ویرایش به زبان عربی:
زخاریا ایوانو

مسئول عکاسی:
پرستو حسینی ، نجف صبیر

مسئول طراحی:
زهرا حبیبي ، میرنا اصلان ، نجمیه حسینی، سارا حسینی

چاپ لوگو:
میخالیس پایادو پوولوس
— ذیمیتریس غازیس

جرنل شناخت "منتقل پرندے"

اشاعت گروپ:
اریسیا پروتونوتاریو
مهدیه حسینی
مدینه جعفری

مسوده کی ٹیم:
زارا اسماعیل
افتخام خان
مدینه جعفری
مهدیه حسینی
میرنا اسلان
نازیلا غفوری
نجف صابر
پروستو باسیمی
سید قاسمی
سمیعه فیضلی
ساره حسینی
فاطمه حسینی

انگریزی میں نصوص کا ترجمہ اور ترمیم:
کلونیی کاروسی

فارسی، عربی اور اردو یونانی میں اور اس کے برعکس:
DeskNET

ختم شدہ فارسی:
سعم نور جاٹ،

عربی کے آخری ترمیم:
زکریا آنوانو

فوتوگرافرز:
پرسواسو بسیمی،
نجف صابر

ڈیزائنر:
ظہرہ حبیبی، میرنا اسلان، نجمیا حسینی، ساره حسینی

علامت (لوگو):
میخالیس پایادو پوولوس،
ذیمیتریس گیجس

ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ

Αριστεά Πρωτονοταρίου
Μαχντιά Χοσσαϊνί
Μαντινά Ζαφαρί

ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Ζάρα Αλισταήλ
Ιχτισάμ Χαν
Μαντινά Ζαφαρί
Μαχντιά Χοσσαϊνί
Μίρνα Αολάν
Ναζίλα Γαφουρί
Νατζάφ Σαμπίρ
Παραστού Χοσσαϊνί
Σαϊντ Γασεμί
Σαμουλάχ Φαζαΐλί
Σαρά Χοσσαϊνί
Φατίμα Χοσσαϊνί

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

Καλλιόπη Καρούση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΦΑΡΣΙ, ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΑΙ ΟΥΡΤΟΥ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ

DeskNET

ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΦΑΡΣΙ

Σαΐμ Νουρ Ζαντ

ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΡΑΒΙΚΩΝ

Ζαχαρίας Ιωάννου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ

Παραστού Χοσσαϊνί,
Νατζάφ Σαμπίρ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ

Ζαχρά Χαριμπί,
Μίρνα Αολάν,
Νατζίμα Χοσσαϊνί,
Σαρά Χοσσαϊνί

ΛΟΓΟΤΥΠΟ

Μιχάλης Παναγιωτόπουλος,
Δημήτρης Γαζής

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Λουίζα Καραγεωργίου

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Αλκαμένους 11Β, Στ. Λαρίσης

Τηλ.: 210-8846590

www.ddp.gr

email: diktio@ddp.gr

migratorybirds@ddp.gr

network for children's rights

Alkamenous 11b Larissis Station
Tel. 210 8846590
diktio@ddp.gr
www.ddp.gr

Οι απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ

The opinions expressed in the articles of the newspaper «Migratory Birds» are those of their authors and are not necessarily those of the Network for Children's Rights, UNICEF, the European Commission or the Rosa Luxemburg Stiftung – Office in Greece.

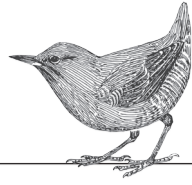
الآراء التي يعبر عنها في مقالات جريدة «طيور مهاجرة» يعبرون عن محرريها ولا تعكس بالضرورة رأي شبكة حقوق الطفل، اليونيسيف، المفوضية الأوروبية أو مؤسسة روزا لوكسمبورج.

نظراتي كه در روزنامه پرندگان مهاجر بیان میشوند نظرات شخصی نویسندگان است و هیچ اجباری از شبکه برای حق کودکان — یونیسف — هییت مدیره اروپا و دفتر های روزا لوگزم بورگ نیست .

اس اخبار "مهاجر پرندے" میں تمام اظہار رائے نہ تو بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی ہے نہ ہی یو این ای سی ای ایف ،یورپی کمیشن یا روزا لکسمبرگ سٹفتنگ یونان آفس کی ۔

Εάν χρησιμοποιείτε την εφημερίδα μας στην εκπαιδευτική σας διαδικασία ή σε οποιαδήποτε άλλη δράση, παρακαλούμε ενημερώστε μας με ένα mail στο migratorybirds@ddp.gr

If you use our newspaper for educational purposes or as part of any other activity, kindly let us know by emailing us at migratorybirds@ddp.gr

Του ΖΑΡΑ ΑΛΙΣΜΑΝΛ

Αφρίν, η πόλη της αγάπης και του πολέμου

Αφρίν, η νύφη της Ροζάβα, μία από τις κOURΔΙΚΕΣ πόλεις της Συρίας που ελέγχεται από τις κOURΔΙΚΕΣ μονάδες πολιτοφυλακής στη βόρεια Συρία ή, όπως το ονομάζουν οι ίδιοι οι Κούρδοι, «Δυτικό Κουρδιστάν» (Rojavayê kurdistanê). Είναι μια πόλη φημισμένη για τα ελαιόδεντρα της, καθώς έχει δεκατρία εκατομμύρια από αυτά, τα οποία τη διακοσμούν σαν μια εικόνα άνοιξης χαρίζοντάς της πλούτη. Η πιο ειρηνική πόλη από την έναρξη της συριακής επανάστασης μέχρι σήμερα, που αγκάλιαζε, παρά τη μικρή της έκταση, πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες εκτοπισμένους από τις γειτονικές πόλεις, η πλειονότητα των οποίων ήταν Αραβες πολίτες.

Η Αφρίν σήμερα δέχεται σφοδρότατες, άγριες και βάρβαρες επιθέσεις. Σύμφωνα με μαρτυρίες των κατοίκων, γίνονται στόχος με ύπουλο τρόπο οι άμαχοι πολίτες της, λούζονται στο αίμα παιδιά και ηλικιωμένοι και καταστρέφονται σπίτια, με πρόσχημα ότι είναι συνοριακή περιοχή που ελέγχεται από παράνομες κOURΔΙΚΕΣ οργανώσεις, οι οποίες αποτελούν κίνδυνο για την ασφάλεια των συνόρων και τον συριακό λαό.

Βομβαρδίζονται αδιακρίτως η πόλη, τα γύρω χωριά, τα νοσοκομεία και ιδιοκτησίες, όπως φούρνοι. Υπάρχουν αρκετά θύματα μεταξύ των αμάχων, παιδιά, ηλικιωμένοι και γυναίκες. Καταστρέφονται οι υποδομές και καθετί την κάνει να ξεχωρίζει ως πόλη: ο πληθυσμός, η γλώσσα, το περιβάλλον και αρχαία μνημεία, προερχόμενα από πολιτισμούς που εμφανίστηκαν χιλιάδες χρόνια πριν και είναι ήδη κατοχυρωμένα από την UNESCO. Καταστρέφεται η ποικιλόμορφη πολιτιστική κληρονομιά των Χουρριτών, των Χετταίων, των Αραμαίων, των Ελλήνων και των Βυζαντινών που εξακολουθεί να

είναι στόχος σοβαρότατων βομβαρδισμών εν μέσω της ντροπιαστικής διεθνούς σιωπής.

Από τις 20 Ιανουαρίου οι πύλες της Αφρίν αντιστέκονται στους εισβολείς, δεν δέχονται καταλήψεις στα χωριά της, ούτε άγρια ζώα να φοβίζονται τα χωριά της.

Τα κλαδιά των δέντρων δεν θα πάφουν να σε κοροϊφούν και αναμφίβολα θα παραμείνεις τίτλος της νίκης. Δεν γνωρίζω για ποιους Γωγ και Μαγώγ

να μιλάω, για ποιο Τείχος του Βερολίνου ή για ποια Στάλινγκραντ, αφού όμοια της κραυγής σου δεν υπήρξε και θάρρος σαν το δικό σου δεν θα υπάρξει! Πόσο απλή και γοητευτική είσαι, πόλη των ονείρων! Έκανες τον λύκο και τα πρόβατα να γίνουν φίλοι. Αφρίν, η πηγή των πρώων

Ελπίζω να στεγάσεις τα παιδιά σου και όλους όσοι αναζητήσαν τη ζεστασιά της αγκαλιάς σου. Να τους προφυλάξεις από το κακό όλων όσοι

Πόσο απλή και γοητευτική είσαι, πόλη των ονείρων! Έκανες τον λύκο και τα πρόβατα να γίνουν φίλοι. Αφρίν, η πηγή των πρώων

σε πέρασαν για αδύναμη. Ελπίζω αυτές οι σοβινοτικές και βάρβαρες πράξεις εις βάρος σου να καταδικαστούν και να τερματιστεί γρήγορα αυτή η προμελετημένη επίθεση εναντίον σου και να είναι αυτό ο πόλεμος ο τελευταίος, καθώς λειτουργεί μόνο ως μέσο διάδοσης μίζερων φυλετικών διαμαχών, της εδραίωσης του ρατσισμού και των ατέλειωτων καταστροφικών μαχών.

Αφρίν, σε σένα υποκλίνονται οι πένες.

Εφριν مدينة الحب والحرب

زارا الاسماعيل

Εφριν εروسέ Ροζ Αφα وهي إحدى المدن الكردية السورية الخاضعة لوحدة حماية الشعب الكردية في الشمال السوري، أو كما يسمونها الأكراد بغرب كوردستان (Rojavayê Kurdistanê)؛ وكما أنها المدينة المشهورة بالزيتون فهي تملك ثلاثة عشر مليون شجرة من الزيتون تزخر فيها ربيعاً وتغنيها، إنها المدينة الأكثر سلماً من إنطلاق الثورة السورية حتى يومنا هذا والتي حضنت أكثر من خمس مئة ألف نازح من المدن المجاورة عامة غالبيتهم المواطنون العرب بالرغم من صغر مساحتها.

Εφριν اليوم تتعرض لهجمات بربرية متوحشة كثيفة، حيث بحسب شهادات بعض السكان، هناك استهداف خبيث للمدنيين وسفك دماء بحق أطفالها و عجزها وهدم بيوت سكانها، بذريعة أنها منطقة حدودية تحكمها تنظيمات كردية غير شرعية مشكلة خطراً على الأمن الحدودي وعلى الشعب السوري عامة كما تدعي قوات من الشعب السوري؛ حيث تُقصف المدينة والقري عشوائياً والأماكن الخاصة كالأفران الرئيسية والمستشفيات. وهناك العديد من الضحايا المدنيين من الأطفال، كبار السن والنساء، وتعرض لتدمير البنية التحتية. وكل ما تتميز به من سكان، لغة، بيئة وأثار تلك التي تعود إلى الحضارات القديمة التي ظهرت منذ آلاف السنين، التي معظمها موقوفة لدى منظمة الأمم المتحدة للثقافة والعلوم (يونسكو)، وغيرها العديد من المواقع المختلفة، كما حضاراتها المختلفة كالبوذية، الحثية، الأرامية، اليونانية والبيزنطية. ولا زالت تُستهدف بقصف عنيف ويجري ذلك وسط صمت دولي مشين.

منذ العشرين من شهر كانون الثاني وأبواب عفرين مرتجة بوجه الغزاة، ولا تقبل محتلين في حقولها، ولا حيوانات مقترسة تخيف رضعها.

Εφριν.. أغصان نواحيك مُرسمة بشغف العتيقين، فلا بد أن تكون للنصر عنوان؛ لا أعلم عن أي ياجوج و ماجوج أتحدث ولا عن جدار برلين أو ستالينغراد أتلكم؛ كويتي تناديك كما أشبالها أقيستا وبارين. كوني للمقاومة رمزاً كما قاومت فلا بد أن تنتفض نسمايت محملة بتراخيم الحرية، حيث لا يوجد هناك صرخة كصرختك ولا شجاعة كشجاعة شعبك؛ كم أنك بسيطة وساهرة يا مدينة الأحلام جعلت الذئب والخراف صديقان، عفرين يا منبع الأبطال.

أمل أن تاوي أطفالك وكل من قصد حضانك و تحميمهم من شر كل من ظنك ضعيفة، راجياً أن تदान هذه الأعمال البربرية الشوفينية عليك والعمل سريعاً على وقف العدوان عليك، وأن تكون خاتمة الحروب كبده، فالحرب هذه لا تعمل إلا على نشر الفكر الطائفي والتنيع وتكريس الأفكار العنصرية و شن حروب لا متناهية من الكوارث؛ عفرين لك تتحنى الأقاليم.

Τι μας έμαθε η ζωή

Της ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ

Τι είναι η ζωή; Ενα ερώτημα το οποίο έχουν θέσει πολλές φορές οι άνθρωποι στον εαυτό τους. Μήπως η ζωή δεν είναι παρά η απόσταση μεταξύ γεννήσεως και θανάτου; Η οπτική των ανθρώπων ως προς τη ζωή διαφέρει. Ενας ηθοποιός διακρίνει τη ζωή στη σκηνή, ένας συγγραφέας στη δημιουργία ενός συγγράμματος, ένας ποιητής σε στίχους, ένα παιδί στην αγκαλιά των γονέων του και ένας γιατρός στη διάσωση της ζωής ενός ασθενούς.

Οι αισιόδοξοι άνθρωποι διακρίνουν στη ζωή ομορφιά και χαρά, οι καχύποπτοι την κοιτούν με θλίψη, στεναχωρία και πικρία, αλλά εγώ είμαι ένας συνθησιόμενος άνθρωπος, που διακρίνω στη ζωή το μέγιστο της χαράς και της στενοχωρίας.

Κατά την άποψή μου, η ζωή είναι μια ακούραστη δασκάλα, η οποία συνεχώς εκπαιδεύει τους μαθητές της. Η ζωή μαθαίνει πολλά, όπως ότι υπάρχει θλίψη και οφείλουμε να την αποδεχτούμε, αλλά να μην παραδοθούμε στον φόβο και στην ήττα.

Οφείλουμε να μάθουμε να ζούμε τις στιγμές μας, γιατί ίσως αύριο να μην μπορούμε. Η ζωή μοιάζει με ένα απέραντο βουνό γεμάτο ανηφόρες και κατηφόρες στη διαδρομή. Διανύοντάς τες δεν πρέπει να απογοητευόμαστε, δεδομένου ότι τα καλύτερα έρχονται στο μέλλον και τα ωραιότερα πράγματα τα βλέπουμε από τις ψηλότερες κορυφές. Πρέπει να μάθουμε ότι η ευτυχία έρχεται σε όσους παλεύουν για την επίτευξή της.

Πρέπει να μάθουμε να μην κατακρίνουμε αλλήλους, δεδομένου ότι κανείς δεν γνωρίζει την πραγματική διαδρομή της ζωής του άλλου.

Υπάρχουν πολλά «ανύπαρκα»

στη ζωή, τα οποία ουδέποτε δύναται να αναπληρώσουν τα υπαρκτά. Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι δεν αντικαθίστανται ποτέ, όπως ο πατέρας και η μητέρα. Επομένως, όσο υπάρχουν να τους εκτιμούμε και καμιά φορά, χέρι χέρι μαζί τους, το φθινοπωρινό πλιοβασιλέμα να κοιτάμε. Καμιά φορά, δίπλα τους, κοντά στο τζάκι να πιούμε και ένα μικρό καφεδάκι.

Δεν πρέπει να ντρεπόμαστε

για τα λάθη της ζωής μας, αλλά να προσέχουμε την ημέρα που αναγνωρίζουμε τα λάθη, τα οποία χωρίς πάθη συζητάμε και επανορθώνουμε, με το σκεπτικό ότι γίναμε σοφότεροι από πριν.

Να μην επηρεάζομαστε από τις κριτικές των άλλων, όπως ένα πανέμορφο λουλούδι που ανθίζει ακόμα και σε ομίχλη ενός δρόμου, χωρίς φόβο να «πατηθεί». Να μάθουμε, όπου και όπως είμαστε, να

συμμετέχουμε σε καλές πράξεις. Να βοηθάμε, για παράδειγμα, έναν τυφλό να διανύσει τον δρόμο, ακόμη κι αν αυτό μας κάνει να αργοπορήσουμε σε ένα πολύ σημαντικό ραντεβού. Ετσι νικάμε το κακό και επιβραβεύουμε το καλό.

Πρέπει να μάθουμε να μην ανεχόμαστε την καταπίεση, ακόμα και αν μας εμποδίζει. Καλύτερα η στάση, παρά η υποχώρηση.

Να πιστεύουμε στη ζεστασιά μιας χειραψίας και να την περνάμε στην ψυχή και την καρδιά μας, να πιστεύουμε στην αγάπη και στο θαύμα του Θεού, ο οποίος βρίσκεται πάντοτε κοντά μας.

Να γνωρίζουμε ότι η αγκαλιά των γονέων, μετά από ένα ταξίδι μιας ευλογίας, δεδομένου ότι κάποια μέρα που δεν θα είναι πλέον κοντά μας, τότε η θλίψη και η πικρία της απουσίας θα είναι συντροφιά μας.

Γιατί να μη φιλήσουμε έστω και μια φορά το χέρι των γονιών μας; Γιατί πάντα σκεφτόμαστε το μέλλον και δεν βίωσα το παρόν; Γιατί φοβόμαστε τις ήττες; Γιατί έδωσα τόση σημασία στα λεγόμενα των άλλων; Γιατί, και γιατί, για γιατί τόσα «γιατί»; Πολλά αναπάντητα «γιατί» που επιβαρύνουν τους ώμους μας.

Επομένως να ζούμε στο παρόν, να απολαμβάνουμε όσα έχουμε και να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε όσα επιθυμούμε. Πριν από χρόνια είχα διαβάσει μια φράση σε ένα βιβλίο την οποία κατανούω κάθε μέρα και περισσότερο: «Το να πέσεις αλλά να μη σηκωθείς είναι δική σου επιλογή. Μην παραδίσεις τις επιλογές σου στις συμπτώσεις».

Τέλος, όλα χρειάζεται κάποια στιγμή να κοιτάμε τους εαυτούς μας ως παρατηρητές και να αναλογιζόμαστε αν αυτός που κοιτάμε, ο οποίος προέρχεται από τις δικές μας σκέψεις, ζει σωστά ή όχι.

نیاید از اشتباهات زندگی مان شرمنده باشیم ، روزی را ببینیم که پی به اشتباهات مان برده ایم و بدون ترس میتوانیم از آنها صحبت کنیم و به این نتیجه برسیم که آری امروز ما کمی عاقل تر از گذشته ایم.

به کنایه ها و حرفهای دیگران اهمیتی ندهیم ، همچون گیاه سبزی که بی پروا در ترک خوردهگی یک خیابان روییده بدون ترس از له شدن در زیر لاستیک ماشین ها . بیاموزیم در هر جا در هر مکانی که هستیم سهم خود را از خوبی به جا بیاوریم مثل کمک کردن به نا بینایی برای عبور از خیابان در زمانی که ممکن است به مهمترین قرار زندگی مان ده دقیقه ای دیر تر برسیم و این یعنی پیروزی تو بر تمام بدیهای دنیا . باید یاد بگیریم در مقابل حرف زور عده ای باید روبرویشمان بایستیم ، حتی اگر راهی برای جلو رفتن نیست ، ثابت ماندن بهتر از یک قدم به عقب رفتن است.

باید باور داشته باشیم به حس گرمایی که از تماس دستنی به ما منتقل میشود ولی در قلیمان آن گرما را احساس میکنیم و ایمان بیاوریم به معجزه عشق و به خداوندی که باید بدانیم که در آغوش گرفتن پدر و مادر بعد از برگشتن از یک مسافرت یک هفته ای شگفت انگیز ترین خاطره بزرگسالی مان میشود پس هر زمانی که وقت و فرصت داشتیم به خانواده و دوستانمان اختصاص بدهیم چون روزی فرا می رسد که دیگر در کارشان نخواهیم بود و ما خواهیم ماند واهی که تا آخر عمر بر سینه مان سنگینی خواهد کرد و اگر به همه اینها در زندگی نرسیم میرسیم به زمانی که ما مانده ایم و چراهایی بدون جواب که دور تا دور ما را فرا گرفته اند .

چرا برای یکبار هم که شده بر دستن پدر و مادر بوسه نزنیم؟

چرا همیشه به فکر آینده بودم و در حال زندگی نکردم؟ چرا از شکستها ترسیدم ؟ چرا حرفهای دیگران بر ایم مهم بود؟

چرا و چرا و چرا و چرا ای بی جواب که بر دوش مان سنگینی خواهد کرد. پس در حال زندگی کنیم از داشته های مان لذت ببریم و برای رسیدن به نداشته هایمان تلاش کنیم . چند سال پیش در کتابی جمله ای خواندم که حالا با ذره ذره وجودم آنرا درک میکنم "شکست خوردن و زمین خوردن یک اتفاق است ،تسلیم شدن و بلند نشدن یک انتخاب است ،مگذار انتخاباتها هیات اسیر اتفاقها شود"

و در آخر همه ما نیاز داریم که گاهی از بالا به خودمان نظاره کنیم و ببینیم آیا انسانی که

نیاید از اشتباهات زندگی مان شرمنده باشیم ، روزی را ببینیم که پی به اشتباهات مان برده ایم و بدون ترس میتوانیم از آنها صحبت کنیم و به این نتیجه برسیم که آری امروز ما کمی عاقل تر از گذشته ایم.

به کنایه ها و حرفهای دیگران اهمیتی ندهیم ، همچون گیاه سبزی که بی پروا در ترک خوردهگی یک خیابان روییده بدون ترس از له شدن در زیر لاستیک ماشین ها . بیاموزیم در هر جا در هر مکانی که هستیم سهم خود را از خوبی به جا بیاوریم مثل کمک کردن به نا بینایی برای عبور از خیابان در زمانی که ممکن است به مهمترین قرار زندگی مان ده دقیقه ای دیر تر برسیم و این یعنی پیروزی تو بر تمام بدیهای دنیا .

باید یاد بگیریم در مقابل حرف زور عده ای باید روبرویشمان بایستیم ، حتی اگر راهی برای جلو رفتن نیست ، ثابت ماندن بهتر از یک قدم به عقب رفتن است.

باید باور داشته باشیم به حس گرمایی که از تماس دستنی به ما منتقل میشود ولی در قلیمان آن گرما را احساس میکنیم و ایمان بیاوریم به معجزه عشق و به خداوندی که باید بدانیم که در آغوش گرفتن پدر و مادر بعد از برگشتن از یک مسافرت یک هفته ای شگفت انگیز ترین خاطره بزرگسالی مان میشود پس هر زمانی که وقت و فرصت داشتیم به خانواده و دوستانمان اختصاص بدهیم چون روزی فرا می رسد که دیگر در کارشان نخواهیم بود و ما خواهیم ماند واهی که تا آخر عمر بر سینه مان سنگینی خواهد کرد و اگر به همه اینها در زندگی نرسیم میرسیم به زمانی که ما مانده ایم و چراهایی بدون جواب که دور تا دور ما را فرا گرفته اند .

چرا برای یکبار هم که شده بر دستن پدر و مادر بوسه نزنیم؟

چرا همیشه به فکر آینده بودم و در حال زندگی نکردم؟ چرا از شکستها ترسیدم ؟ چرا حرفهای دیگران بر ایم مهم بود؟

چرا و چرا و چرا و چرا ای بی جواب که بر دوش مان سنگینی خواهد کرد. پس در حال زندگی کنیم از داشته های مان لذت ببریم و برای رسیدن به نداشته هایمان تلاش کنیم . چند سال پیش در کتابی جمله ای خواندم که حالا با ذره ذره وجودم آنرا درک میکنم "شکست خوردن و زمین خوردن یک اتفاق است ،تسلیم شدن و بلند نشدن یک انتخاب است ،مگذار انتخاباتها هیات اسیر اتفاقها شود"

و در آخر همه ما نیاز داریم که گاهی از بالا به خودمان نظاره کنیم و ببینیم آیا انسانی که

از زندگی چه آموخته ایم؟

زندگی چیست ؟سوالی که خیلی از آدمها به دفعات زیاد از خودشان میپرسند .آیا زندگی فاصله ما بین تولد تا مرگ است ؟نگاه آدمها به زندگی متفاوت است ،یک بازیگر زندگی را در روی صحنه معنا میکند ،یک نویسنده در خلق یک اثر یا رمان ،یک شاعر در سرودن شعر ،یک کورک در آغوش پدر و مادر و یک دکتر در نجات جان یک بیمار زندگی را معنا میکند.

مهديه حسینی

انسانهای خوشبین زندگی را زیبا و پر شور میبینند،انسانهای بدبین زندگی را پر از غم و غصه و تلخی ،اما من یک آدم معمولی هستم زندگی را مخلوطی از روزهای شاد و غمگین میبینم .

زندگی در نگاه من همچون معلمی خستگی ناپذیر پذیر است که همیشه در حال آموختن به شاگردانش است.

زندگی دروسهای زیادی به ما می آموزد:که زندگی بدون غم وجود ندارد این ما هستیم که با پذیرش انها در زندگی در برابر انها تسلیم نشویم و یاد بگیریم که هیچوقت تسلیم ترسها و شکستهای خود نشویم .

باید یاد بگیریم که در لحظه زندگی کنیم دیروزمان که گذشت و شاید هیچگاه به فردا نرسیم پس از حلمان غافل نباشیم .زندگی همچون کوهی است در از فراز و نشیب و پستی و بلندی است و ما هرگز نباید از ادامه ی راه نا امید شویم زیرا بهترین ها در دور دست ترین مکانها هستند و همیشه بهترین منظره ها را میشود از قله ی یک کوه

نظاره کرد .باید بیاموزیم که خوشبختی همیشه به سراغ آدمهایی میرود که برای بدست آوردنش تلاش میکنند .

یاد بگیریم قضاوت بیجا نکنیم در باره یکدیگر ،چون هر رفتاری از دیگران قصه ای دارد ،که ما از آن نا آگاهییم .

در زندگی نیوندهایی هست که هیچ بودی جبر انشان نمیکند و آدمهایی هستند که هرگز تکرار نمی شوند مثل :پدر و مادر ،پس تا هستند قدرشان را بدانیم و گاهی دست در دستشان به تماشای یک غروب دل انگیز

پاییزی برویم ،گاهی در کنارشان با شیرینی وجودشان در کنار شومینه ای که صدای سوختن هیزمهایش را میشنویم قهوه ای تلخ بنوشیم .

